

krawis kuiwa kohha, wiskas senna krawi kelwa peale pitkali ja aegutas seál.

Ni kui tedda üsna naeruks ja näljaks peti, ni ollid temmal ka issewärki rided, feigimmelikum olli temma suur walge pikkist fitsekarwust parruk. Kui ta seál krawis aegutas ja firrewil teisipiddi ja teisipiddi ennast põris ja aeles, siis paistis ta walge parruk ülle krawi kelwa. Sedda näggi üks moisnik emalt, ja arwas ei tea mis immelikko isseseltsi loma seál krawis ollewad, ja sihtis otsekohhe porrufi pihta, agga õnneks ei läinud kuul märti, waid körwäst möda teine pole krawi kelwa sisse. Gundlingi meel olli pahhaks sanud, aias püsti. Kui küt sedda näagi, et se käntsakas loom innimenne olli, pan ni ta ennast metsa. Müüd ei teadnud Gundling, mis ta melehaigussega piddi teggema: läks ühhe pöölo pole, mis seál liggikordas nähti ollewad. Seál olli üks mees, sedda käskis ta ennese jure tulla. Agga se ei tahitud temmaga teggemist tehha. Siis ta sai veel pahhasemaks, ähwardas, ja ütles:

„Kuidas sa julged mo vasto panna, et sa ei tulle mo jure, kui ma sind futsun, kas sa teda ka, kes ma ollen?“ „Miks mitte“ vastas mees „sa olled funninga nar.“ Gundling wärrises üsna, ni kangesse olli ta süddaa täis, ja kes teab, mis ta ommas tullises vihhos olleks teinud, agga sai arro, et se seált firriko öppetaja olli.

Kui ta feddag'i ei weinud parrata, läks ta sannudes omma teed, ja ähwardas funningale rákida, et ta peaks firriko peält ärre sama.

Öhto, kui keif jahhi peält ärra moisa läksid, siis rákis Gundling warsti, mis pahhundus temmal firriko öppetaja olnud ja laimos tedda nenda, kuid a agga ias moistis. Agga kui funningas temma jutto ülle naeris, siis passus ta, et funningas ommeti pühhapääw, (se olli nago homme) firrikusse selle öppetaja jutlust kulama lähhäks. Agga se piddi salaja petama. Sedda lubbas funningas. Teisel pával, kui firriko aeg kätte tussi, tehти firriko üksed lahti, innimessed läksid sisse.